

100
ONE

Piæ, ac religiosæ
MEDITATIONES
 PRAECLARI IVRISC.
FLAMINII DE RVBEIS
 VTINENSIS

*in acerbissima IESV CHRISTI, Cruce, & morte,
 affecti tormenta, & cruciatus.*

AD ILL.^{um} CARDINALEM
 SARNANVM.

VTINI, Cum licentia Superiorum. M.D.XCV.

1715, 10. 10. 10.

MEDITATIONES

DE ARTE LIBRI

FLAMINI DE KAREIS

VTINENSIS

AD IL. CARDINALEM

SARAVANUM

1715, 10. 10. 10.

Illust.^{mo} & Reuer.^{mo}

CONSTANTIO SARNANO

*S. R. E. tit. S. Petri in Monte aureo CARDINALI,
Domino suo obseruandissimo.*

V M. summos diu in Cæsareo, Pontificio-
que inre diligenter examinando, disqui-
rendoque labores exantlassẽ, atque in
agendis in foro causis, clientibus defen-
dendis, dandisq; responsis omnem planẽ
ætatem contriussẽ, inquieram hanc vi-
tam fastidiens, tandem quasi ad me reuer-
sus, & me ipsum colligens, de animæ salu-
te cogitare cœpi. Cũ verò sacri dies apperissent, quibus ve-
teri piæ matris Ecclesiæ consuetudine, & instituto nobis reco-
lendum proponitur, quicquid auctor noster in reparatiõnem
humani generis miserabiliter, & indignè, cũ animo, nũ cor-
pore vsque ad necem perpessus est, ad illius ego Cruci suffixi
imaginem prouolutus, cœpi cum eo tristis rationes perputare,
ante actam vitam dispicere, contemplari, accusare, melioremq;
in posterum profiteri. Dei misericordiam, benignitatemq;
demirabar, qui meam tamdiu æquo animo tulisset iniquitatem,
graduq; tam lento ad vindictam sui procederet ira eius: amo-
rem dehinc summum, immensamq;, & infinitam eius in genus
humanum charitatem animo, & cogitatione complectebar;
qui non pro iustis, & amicis, sed pro nobis hostibus, & iniquis

finis, ac sordidissimis mori, & sacratissimum sanguinem alacri, erectoq; animo profundere non fuerit dedignatus. Multa insuper ad salutem pertinentia memoria, menteq; comprehendebam: fluebant lacrymæ: pectus anxium, & sollicitum estuabat: ardebat cor, suspiria, & gemitus erūpebant: & inter spem, & merum requies nulla dabatur animæ meæ. Quam felix Deus immortalis, quamq; beata mihi visa est hæc vitæ commutatio. non infulas, & mitras Pontificias, non sceptræ, & coronas tanti faciendas, quanti pios gemitus ex imo pectore erutos existimabam. O charæ lacrymæ, ò chariora suspiria: ò dulces cogitationes, ò dulciores colloquutiones: ò dulcissima tandem servorum Dei conditio. Dum hæc ego mente contrecto, iucundissimas mihi ab ipso Crucifixo meditationes afflari sentiebam, quæ, ne exciderent, scriptis mandare institueram. Cum verò Vrinum aduentasset vir pietate, moribus, & doctrina spectatus, & clarus Simon Veronensis ex Capucinorum familia, tui studiosissimus, cuius ego consuetudine quàm familiarissimè uti solebam, dum concionatoris apud nos munus peregrinè functus est, & die quadam, ut sit, incidisset sermo de Dominica passione, persensit, (nec satis scio unde id illi subolere potuerit) me de hac ipsa re quædam literis mandasse. Quare is à me petere cœpit, & omni studio contendere, ut legendi quæ scripseram, sibi copiam facerem. Ego verò, qui tantum virum ob eximias eius virtutes plurimi semper feci, cuiusq; postulationes præcepti loco mihi ducendas arbitrabar, illius precibus cessi, quæq; conscripseram legendi ei facultatem dedi; cum autem libellum perlegisset, placere sibi commentationes, & cogitata mentis meæ dixit, simulq; hortatus est, ut illas in Christi fidelium gratiam, solatiumq; euplgarem. Quinetiam nimiam lentitudinem, & tergiversationem acriter accusavit, qui paterer (ut aiebat) elargitum à Domino talentum in tenebris delitescere; cum inde possent pii saltem homines, si non etiam eruditi, aliquid sibi aliquando commodi comparare. Illud præterea addidit, me, nisi primo quoque tempore in usum publicum edidissetem, negligentia huius meæ rationem in extremo iudicio esse redditurum. Quibus cum monitis, & præceptis, tum incrementationibus fateor me commotum penitus fuisse; quare factum est, ut chalcographo iam tandem meditationes ipsas excudendas permiserim. Cæterum cum asciscendus opusculo patronus aliquis videretur, cuius auspicijs excusum, illius etiam au-

Auctoritate,

Auctoritate, & gratia à maleuolorum sermonibus immune, tu-
 tumq; redderetur, tu vnus occurristi Card ampliss. cuius clien-
 telæ ut me, meaq; committerem, Simon ipse persuasit, & cele-
 britas nominis tui, quæ longè, lateq; diffusa est, confirmauit.
 Neque verò cuiquam decentius hic Dominicæ passionis liber
 dicari posse videbatur, quàm tibi, qui vestigijs insistentes Seraphi-
 ci Francisci, cuius corpus ob exuberantiâ eius in Christum
 Iesum pietatis, sacra Dominicorum vulnerum impressione me-
 ruit inscribi, eius etiam præcepta doctrinæ sequi profiteris.
 Ea præterea in te est, cum virtus, & omnis doctrina liberalis,
 cum vitæ sanctitas, & morum præstantia, ut omnes boni certif-
 simum sibi in te præsidium situm esse arbitrentur. Quis autem
 carpere audeat tua subnixa auctoritate formis expressa volu-
 mina? quis extimescat libellus, aut manus audaces, aut dentes
 maledicos obrectatorum, qui in fronte tuo nomine, ac numi-
 ne insignitus in apertum exierit? Namq; (si verum fateri liber)
 tu is es, quicum pauci conferri, præferri nemo omnino possit.
 Sic enim omni genere laudis excellis, ut mirandum non sit, si
 te boni omnes admirentur, & colant, seq; per beatum meritò
 censeat, quicumque viam inuenerit, qua se in clientelam tuam
 recipi aliquando possit. Non enim vanis huius corrupti sæculi
 oblectamentis, & voluptatum illecebris, quas Plato escam ma-
 lorum appellare consuevit, te vnquam dedisti; sed cum thesau-
 ros possideas omnium scientiarum maximos, in amplectenda,
 colendaq; virtute, in parandis bonis, ingenuisq; artibus inter
 doctos, tam Theologos, quàm Philosophos vitam honestè, &
 laudabiliter traducis. Nulla est autem liberalis disciplina, nulla
 ars ingenuo, ciuiliq; digna homine, cuius tu solidam, absolu-
 tamque cognitionem non fueris assecutus. Quid dicam de
 Theologia, rerumq; diuinarum scientia, in quibus perscrutan-
 dis quantum olci, & operæ impèderis, & in dies magis, magisq;
 insumas, & doctissimorum virorum testimonia, & tua præcipua
 illa vis, & vbertas in differendo, declarat? Mitto reliquas, sed in-
 numeras, quæ in te insident virtutes, quas ut non in vno quouis
 homine singulas reperire facile est, sic in te sunt copiosissimæ,
 quas comitas, humanitas, & prudentia comitantur, & mirabi-
 liter exornant. Verum cum eas recensendi locus hic planè alie-
 nus videatur, pedem referens, hic finem facio. Non enim eo,
 ut te laudarem, consilio hæc mea instituta est oratio, sed maxi-
 marum laudum tuarum ita me perpulit admiratio, ut ab eis

non

non quidem commemorandis, sed aliqua ex parte adumbran-
dis mihi temperare non potuerim. Porro laudibus ad celum
efferendus est piæ recordationis Sixtus Quintus Pontif. Max.
qui te ad tantæ dignitatis fastigium euexit, quique celeberrimi
Cardinalium Collegij dignitatem tui in illorum ordinem co-
optatione, non solum auxerit, sed etiam illustrauerit; unde non
immerito facilem iam tibi ad amplissimum, omniumq; maxi-
mum Sacerdotium aditum patere, summis virtutibus tuis id
sibi iure planè suo deposcentibus & angustor coniectura, & ex-
peto, neque, quod te dignissimum omnes prædicant, despe-
ro futurum. Tu verò pater Illustrissime, quando te omni vir-
tutis genere florentem par est, virtutis parocinium suscipere,
illisque vehementer fauere, qui ab incunte propemodum æta-
te literis operam nauantes, asserere se à mortalitate monimen-
to aliquo adnituntur, munusculum hoc meum, qualecunque
est, quod nominis tui amplitudini do, dico, addico, alacri ani-
mo, & serena fronte tanquam perpetuæ meæ in te obseruantia
pignus, quæ tua est benignitas singularis, accipere ne graueris;
id verò si tibi non penitus improbari intellexero, maximum la-
boris mei fructum, me consecutum esse arbitrabor. Vale se-
culi nostri decus, & libellum hunc, meque ipsum totum in fi-
dem, & clientelam tuam recipere, id quod à te, vehementer etiam,
atque etiam peto, atque pro tua summa in literarum studiosos
omnes propensione certò fore confido. Iterum vale.

Illustriss. atque Reuerendissimæ Do. tuæ addictus seruus

Flaminius de Rubeis Vtinenfis Iurisc.

Simon Veronensis ex Capucinatorum familia.

Aetherias veluti se attollere semper in auras
Excita ab ardenti stipite flamma solet:
Sic tu mente petis summi penetralia cœli.
Hinc meritò à flamma nomen, & omen habes.
Dum pia dilecti meditaris vulnera CHRISTI,
Atque salutaris sensa verenda Crucis.
Vnde ego Iuliadum tibi, gloria prima, nepotum,
Anguror hæc meritis præmia digna tuis;
Dulcia cœu vincis facundi Nestoris ora,
Nestoris ut superes sic quoque sæcla senis.

Marci Antonij Fiducij Vtinenſis
ad Lectorem.

Icui dura riget circum præcordia cautes:
Concretusq; acri frigore sanguis hebet;
Clauum sume, ingens præfixa aut cuspide robur,
(Instrumenta nocis CHRISTE verenda tuæ)
Et fera tunde frequens præfracti marmora cordis;
Excudesq; ignis semina multa sacri.
Cuius ope ardentis mitescent viscera: & omnis
Lumina per glacies victa tepore fluet.
Flaminico, ista docent, meditata volumina sensu.
Perlege, & exiguo tempore sanctus eris.

In

In sacras meditationes celeberrimi Iurecons. D. Fla-
minij de Rubeis.

Francisci Amulij Vtinensis.

VIta est nulla, Crucis qui auulsus imagine ab huius,
Quisquis aues tutam carpere in orbe viam.
Hic tu diuitias, & sceptrum, & regna, & honores
Despicis immensi raptus amore Dei.
Vulneraq; inspiciens, CHRISTIq; opprobria mille,
In Cruce quæ pro te, criminibusq; tulit,
Munere vitæ huius defunctus, noscere vitam
Tutius, aut melius non aliunde potes.

In Christum passum

foi, te resurem? e a pro... m i genten tamin no he
n... r... d... p... m... c...
tal... de H SV, ...
m... N...
ep... d...
lasv... q... A...
da q... en...
cadant...
o...
fl... p...
l...
m...
o...
l...
f...
p...
y...
to...
f...
tada e... H...
le...
ext... H...
fim... S...
Q...
g...
que...
te...
no...
q...
do...
J...
tre...
nupe...
v...
ru... S...
te...
toy...
S...
l...
te... S...
ou...
de...
F... H SV, ...
fatu... g... d... V... d...

Meditationes.

3

Column	Row	Character
1	1	C
1	2	o
1	3	q
1	4	u
1	5	e
1	6	b
1	7	o
1	8	a
1	9	r
1	10	t
1	11	e
1	12	o
1	13	d
1	14	e
1	15	e
1	16	f
1	17	.
1	18	.
1	19	.
1	20	.
1	21	.
1	22	.
1	23	.
1	24	.
1	25	.
1	26	.
1	27	.
1	28	.
1	29	.
1	30	.
1	31	.
1	32	.
1	33	.
1	34	.
1	35	.
1	36	.
1	37	.
1	38	.
1	39	.
1	40	.
1	41	.
1	42	.
1	43	.
1	44	.
1	45	.
1	46	.
1	47	.
1	48	.
1	49	.
1	50	.
1	51	.
1	52	.
1	53	.
1	54	.
1	55	.
1	56	.
1	57	.
1	58	.
1	59	.
1	60	.
1	61	.
1	62	.
1	63	.
1	64	.
1	65	.
1	66	.
1	67	.
1	68	.
1	69	.
1	70	.
1	71	.
1	72	.
1	73	.
1	74	.
1	75	.
1	76	.
1	77	.
1	78	.
1	79	.
1	80	.
1	81	.
1	82	.
1	83	.
1	84	.
1	85	.
1	86	.
1	87	.
1	88	.
1	89	.
1	90	.
1	91	.
1	92	.
1	93	.
1	94	.
1	95	.
1	96	.
1	97	.
1	98	.
1	99	.
1	100	.
1	101	.
1	102	.
1	103	.
1	104	.
1	105	.
1	106	.
1	107	.
1	108	.
1	109	.
1	110	.
1	111	.
1	112	.
1	113	.
1	114	.
1	115	.
1	116	.
1	117	.
1	118	.
1	119	.
1	120	.
1	121	.
1	122	.
1	123	.
1	124	.
1	125	.
1	126	.
1	127	.
1	128	.
1	129	.
1	130	.
1	131	.
1	132	.
1	133	.
1	134	.
1	135	.
1	136	.
1	137	.
1	138	.
1	139	.
1	140	.
1	141	.
1	142	.
1	143	.
1	144	.
1	145	.
1	146	.
1	147	.
1	148	.
1	149	.
1	150	.
1	151	.
1	152	.
1	153	.
1	154	.
1	155	.
1	156	.
1	157	.
1	158	.
1	159	.
1	160	.
1	161	.
1	162	.
1	163	.
1	164	.
1	165	.
1	166	.
1	167	.
1	168	.
1	169	.
1	170	.
1	171	.
1	172	.
1	173	.
1	174	.
1	175	.
1	176	.
1	177	.
1	178	.
1	179	.
1	180	.

In Christum passum

[illegible]

[illegible]

In Christum passum

tacitus ad animum
O Petre, ubi est illa effervescentis animi in-
in proprii erro ors manebat. **Se-**
enim diuinus ocul
tum exciuit lacrymarum promiss
pji, o inexorabiles. Q
qui d. y. me natu

In Christum p̄ssum

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

• In Christum passum

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

Q. 110-

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

[illegible]

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

In Christum passum

[illegible]

ter latrones, totum lacerum, totumq; nudum, & duris clavis terebratum; nec querulas tamen edere voces audebat, nec fieri poterat, ne fierius etiam aliquid in eum patrentur hostes. Hem quid agitis oculi mei? sicci ne semper eritis? videte qualia passus est dominus, quare passus, & pro quo passus. mortem passus est, crudelem, infamem; pro seruo, pro inimico, pro rebelle. amor in causa fuit cur pateretur absq; vlla retributionis spe. Videte innocentes manus, inermis latus, immaculata vestigia, pro anaro, iracundo, & deuo traiecta. cernite redemptoris supplicium, simulq; attendite redempti delictum. hic enim est in quo dolus nullus inuentus est, inter iniquos tamen deputatus est. hic percussus est propter scelera populi, dilectus tamen est, in quo pater sibi bene complacuit. Nudatum candet pectus, rubet cruentum latus, arent tenfa viscera, decora languent lumina, regium os pallor, procera rigent brachia, crura pendunt marmorea: vnda sanguinis rigat sanctissimos pedes, augustissimam frontem pungit spinea corona. At pia mater complicatis manibus, strictis labijs, firmis oculis, immotisq; pupillis dilectissimum intuetur filium, nec sororum cohortationes, nec Magdalene preces, nec Ioannis suasio, aut oculos eius, aut animum abstrahere inde possunt. Iam verò quia inclinat dies, noxq; appropinquat, quid sibi agendum sit, non satis consilij mater, ceteriq; confedentes capere possunt. Si inde auellere corpus velint, nulla forceps, nulla est illis scala, nullum auxilium, immo ad deponendum, sepeliendumq; nullæ prorsum suppetunt vires. Si recedant, nec fert animus, nec amor patitur. Si diutius morentur, horret animus noctis tempore clausis ciuitatis portis solas esse in ea solitudine. Dum verò hæc curis exagitantur, ecce Ioseph nobilis Decurio ab Arimathia ciuitate, occultus CHRISTI discipulus ob Iudeorum metum, vir iustus, & timens Deum, qui non conloserat Iudeis, neque consilij, aut actibus eorum; indignè ferens corpus diutius insepultum manere, cum refrigerare illud, ac sepelire, iam cōsentiente Pilato, in animum induisset, assumpto secum Nicodemo itidem occulto CHRISTI discipulo, venit ad Caluarie locum, vbi nixus genibus prius adoratur dominum, mox uterq; scalis admotis sese erigit in crucem. clauo desine forcipe mordicus euulso, hic dexteram refigit: ille manum cadentem & brachium sustentat, mutatis inde scalis, sinister extruditur clauus, & exangue corpus in pectus, & humeros Iosephi recumbens sustinetur, donec, educto pedum clauo, reclinatum, amplexatur lugens mater, tandem iuuantibus cæteris sensim deponitur in terram. exceptum caput & humeros, mater gremio consouet: Magdalena apprehendit, & osculatur pedes, apud quos tantam inuenerat gratiam, & misericordiam. Circūstant alij plorantes, & inconsolabiliter lugentes, orat Ioseph dominam, vti corpus condi patiatur; flens illa à charissimo filij complexibus euelli non potest: osculatur sæpe pallidam faciem, repetitisq; basijs, tum frontis serenissimæ, tum oris elegantissimi venustatem delibat. aut finite, me, inquam, diutius filij mei in cunctissima facie potiri: aut vnà cum illo me miseram sepelire. hem, quæ contemplatio deinceps? quæ consolatio dabitur miseræ? O crudeles spinæ, quæ filij mei pupugit sacratissimum caput;

In Christum passum

caput; ò truces clauis, qui manus, ac pedes creatoris vestri traieicistis; ò dira flagella, quæ membra delicata fregistis, & concerpistis. O sæuiores carnifices, qui rutilantem depilatis barbam; diuinamq; faciem purulentis spiritibus conspurcastis. manus, ac pedes duris clauis perterebrastis. omnium crudelissimus miles, qui etiam mortui cor lanceæ mucrone aperire non abhorruit, hæc dicens, vulnera lacrymis abluebat, eademque indefinenter sudario tergebat. Magdalena pariter, quæ viuientis pedes compunctionis lauerat lacrymis, nunc compassionis eisdem mortui rigare non desinit. ritibus osculatur, sanguinem veneratur, pedes adorat. Flebant cuncti, & suspirijs ex imis cordibus petitis aerem replebant. O si corporeis oculis Angeli, & Archangeli cerni potuissent, vidisses cunctos beatos spiritus pientissimæ matri condolere, magnisq; agminibus lacerum domini corpus adorare. Luge & tu anima mea, quia quæ passus est dominus tuus tui causa passus est. Etenim diuinum caput ob id spinis perforatum est, ne tua faciaretur intentio, ne uà superbiæ peccato elata demergereris in profundum. Caligauerunt in morte sancti oculi, duoque illa cæli luminaria obtenebrata sunt; vt auerterentur oculi tui ne vanitatem viderent, vel si viderent, non tamen adhererent ei. Aures illæ quæ semper in cælis audiunt voces illas clamantium: Sanctus, Sanctus, Sanctus, dominus Deus Sabaoth, quæque in terris audiuerunt blasphemias, & impropria, dæmoniacasq; voces illas, crucifige, crucifige eum, obsurduerunt; ne tu ad pauperis clamorem viscera clauderes pietatis. Os illud, quod habuit verba vitæ, quod docuit Angelos, & instruxit homines, quodque dixit, & facta sunt omnia, felle collutum est, & acero; vt os tuum laudes diceret domino Deo tuo, veritatem loqueretur, & iudiciū, gulaque non indulgeret. Decora facies speciosi forma præ filiis hominum, sputis illita, colaphis cæsa, tomq; contusa est; vt facies tua illustraretur, & illuminaretur, illuminata confirmaretur, & de te tandem diceretur: Vultus eius non sunt amplius in diuersa mutari. Manus illæ quæ terræ fundamenta iecerunt, quæq; extenderunt cælos, in cruce extensæ sunt, peracutisq; clauis confixæ; vt manus tuæ extenderentur ad inopem, & non auarè quid agerent. Pectus sanctissimum, in quo sunt omnes thesauri scientiæ, & sapientiæ Dei absconditi, militari lancea perforatum est; vt pectus tuum, omnibus abiectis prauis cogitationibus mundaretur, mundatum sanctificaretur, sanctificatumque seruetur, & sancti Spiritus fieret habitaculum. Pedes illi, quorum scabellum vt sanctum adorandum est, transfixi sunt trabali clauo; ne pedes tui laberentur in malum, sed gressus dirigerent in semitas mandatorum Dei. In summa, quacunque passus est dominus tuus, pro te passus est, vt mente semper impressam conseruares eius bonitatem, & charitatem mirareris, qua dilexit te, simulque illi tu pro amore dilectionem, pro charitate affectum cordis rependeres. Age verò orat Ioannes dominam, vt iam temperet à lacrymis, patiaturque sepeliri corpus, orant sorores, simulque Magdalena, Ioseph, & Nicodemus, Sabbati diem aduentare dicentes, quo talia fas non est operari: imminere dehinc ludæorum calumniam asseuerant,

rant, ideoque non esse diutius immorandum. Permittit tandem domina, precibus, & rationibus victi; repetensque memoria Ioanni se fuisse à filio commendatam, non esse sibi ulterius resistendum putat: Quare signatum, benedictumque à se corpus, componi ad sepeliendum sinit. vngunt illi, Tyriaque sindone munda obtegunt, & innoluunt, atque aromatibus conduunt. Pedes diu lacrymis rigatos, osculatur, tergit, adorat, & aptat Magdalena. Caput solum superest obtegendum; huic mille figit basia pia mater: Redintegratur luctus, nec domina modò, sed cuncti simul condolentes plorant. illa faciem faciei charissimi filij admouens hanc astringit, irrigat, tergit, & aptat sudariolo. Flexis omnes genibus adorant, sustollunt, & in vicinum importanthortum. Domina caput, Magdalena pedes, reliquas corporis partes sustinent ceteri, deuoteque deferentes corpus, in monumento nouo, quod excisum fuerat in petra, & in quo nemo quisquam positus adhuc fuerat, deponunt, & sepeliunt. Funus prosequuntur Angeli, & homines; siquidem triste canunt illi flebilibus modis laudes domini; hi gemitibus, & suspirijs, vicem suam dolent. Dum iacet domina, & venerandum deosculatur sepulchrum, accedit Ioannes plorans, eamque surrigit, & è monumento educit. Enefugio reliqui ad ostium ingentem lapidem deuoluunt, vt inde paulo post recedant: verum enimuero diuelli vix potuit dulcis mater, quæ sedens contra sepulchrum, quantum in ea fuit abitionem differebat. Solatur eam quantum potest Ioannes, hortaturque vt vnà secum ad urbem contendat, ne aduentante nocte, vel ibi pernoctare, vel intempesta saltem nocte ciuitatem adire cogerentur; illa verò natura mitis, & placida, dicto parens, surgit, genua curuat, adorat, osculaturque; sepulchrum, & Ioannem sequitur lento gradu, vtpotè quæ maximis excruciat doloribus, præ lassitudine, vix consistere poterat. Procedentibus illis, prior domina flecit genua, crucemque adorat, quæ & prior natum adorauerat filium: Cùm verò ciuitatem versus iter arripuissent, vertebat sæpe se domina, & respiciebat, à loci conspectu ceu consolationem acceptura; ita fit, vt qui verè amant, ex solius etiam loci, & domus amati visione voluptatem capiant. Tandem omnes urbem ingrediuntur; occurrunt certatim boni, bonæque viri, & matronæ, virgines dehinc abeuntem sequuntur; fient omnes, condolent, & compatiētes ad suas quisque domos eam inuitant: siquidem nulla illi omnino certa erat sedes, sicut nec filio fuerat, qui in aliena humili domo natus est, viuensque non habuit vbi reclinarer caput, nec moriens vnde nuditate tegeret, minus verò quo mortuus inuolueretur, aut vbi sepeliretur. Peruentum est tandem ad Ioannis ædes, cuniquè domina ad fores constitisset, vertens se ad matronas, quæ se illi comites præbuerant perhumana, & diuinis moribus respondente salutatione gratias egit, vnà commorata est domum ingressa, cum Ioanne quamdiu in humanis fuit: cuius viduitatem, egestatemque ille miro leuauit obsequio. Tu verò anima mea si matri non condoles, si tantis in perturbationibus non commoueris, omni profectò silice te duriorem sateri, necesse habes. Laua, laua & tu lacrymis compunctionis sacratissimum domini

In Christum passum meditationes.

mini tui corpus, totum cruore respersum; orationis vnguentis lini: charitatis, humilisq; operationis brachijs defer: sepeli cum aromatibus bonæ conuersationis, doctrinæ, & exempli. adde gemitus, suspiria, lacrymas, & fletum: sub amoris, deuotionisq; pauimento tege, in sindone munda, conscientia, & castæ mentis: sudario laboreq; pœnitudinis, & inibi sedens iuxta illum ad monumentum præstolaberis resurgentem. Tu bone IESV, qui sepeliri voluisti, & custodiri, concede, vt in lapideo corde meo spiritualiter te sepeliam, lugeam, & diligenter custodiam; vt vnâ tecum confepultus, merear & ego ad resurrectionis gloriam peruenire, tecumq; regnare, qui cum patre, & Spiritu sancto viuis, & regnas in secula seculorum. Amen.

V T I N I. M. D. XCV.

Apud Io. Baptistam Natolinum.